

Dragi ascultători, din cartea profetului Hagai am văzut descurajarea care cuprinsese rămășița întoarsă din robia Babiloneană.

Numai că Dumnezeu nu-i abandonează ci prin intermediul lui Hagai îi încurajează și îi motivează să meargă mai departe în procesul de reconstrucție a templului.

Astăzi vom face cunoștință cu un nou profet care, asemenea lui Hagai și așa cum o să vedem și lui Maleahi, se adresează corespunde grupului întors în țară exilul din Babilon.

Este vorba despre Zaharia.

Numele Zaharia înseamnă “de care și-a amintit Iehova”. El este identificat ca fiind fiul lui Berechiah, care înseamnă “Iehova binecuvântează”. La rândul său, Berechiah era fiul lui Ido, care înseamnă “timpul stabilit”. Cu siguranță această alăturare de nume cu semnificație atât de bogată este sugestivă pentru încurajarea dată rămășiței care se întorsese în Ierusalim după captivitatea babiloniană – Dumnezeu își amintește și binecuvântează la momentul stabilit de El.

Deși numele Zaharia era unul comun printre evrei (în Vechiul Testament sunt menționate 28 de persoane cu numele Zaharia), unii comentatori îl identifică pe Zaharia din această carte cu cel pe care îl menționează Domnul Isus în Matei 23:35 – “ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe pământ, de la sângele lui Abel, cel drept, până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachiah, pe care l-ați omorât între templu și altar”. Mulți comentatori neagă această variantă. Dar este interesant de remarcat faptul că Targum-ul evreiesc afirmă că Zaharia a fost înjunghiat în locul sfânt și că era și preot, și profet. În **Neemia 12:4** Ido este menționat ca unul din capii unei familii preoțești. Istoricul Iosephus relatează despre uciderea unui “Zaharia, fiul lui Baruch”, adică Barachiah, de către zeloți, în templu cu puțin înainte de distrugerea Ierusalimului.

O altă observație interesantă este aceea că profeția lui Zaharia încheie practic Vechiul Testament – este penultima carte – iar Noul Testament începe, cronologic, cu relatarea lui Luca despre un alt Zaharia (Iehova își amintește) și despre soția sa Elisabeta (care înseamnă “jurământul Său”). Acest Zaharia era preot și slujea la altarul tămâierii când un înger al Domnului i-a apărut cu un mesaj de la Dumnezeu, după patru sute de ani de tăcere. Dumnezeu Și-a adus aminte din nou de legământul Său.

Zaharia a fost contemporan cu Hagai (Ezra 5:1; 6:14), cu guvernatorul Zorobabel și cu marele preot Iosua. Zaharia s-a unit cu Hagai pentru a-i îndemna pe evreii întorși de la Babilon să reia lucrările de restaurare a templului și de aceea cred că putem data profeția sa în anul 520 î.Hr.

Nu poate fi contestată nașterea sa la Babilon, deoarece vechii deportați nu s-au întors în Palestina după mai puțin de 18 ani de robie, iar Zaharia nu a început să profețască înainte de a fi împlinit vârsta de 18 ani. Aparținând seminției lui Levi, el era preot și profet totodată, asemenea lui Ieremia și Ezechiel. Într-adevăr, potrivit versetelor din Neemia 12:1, 4, 7, Ido, căpetenia unei familii de preoți, s-a întors din Babilon împreună cu Zorobabel. Zaharia este numit fiul lui Ido în Ezra 5:1; 6:14, probabil din cauză că preluase slujba sacerdotală a bunicului său după moartea tatălui său.

Primul mesaj al lui Zaharia a fost datat din luna a opta a anului al doilea al lui Darius (Hystaspe), adică noiembrie 520. Începutul activității sale profetice se inserează între al doilea și al treilea mesaj al colegului și contemporanului său Hagai.

În anul 520, când a început să profețască, Zaharia trebuie să fi fost încă tânăr pentru că în Zah. 2:4 este numit *na'ar* care înseamnă bărbat tânăr. Dacă, așa cum cred exegeții evanghelici, cap. 9-14 au fost scrise de Zaharia, înseamnă că el a trebuit să-și desfășoare activitatea profetică până la bătrânețe (70-80 de ani, dacă nu și mai mult). Majoritatea cercetătorilor Bibliei consideră că nu la el se referea Hristos când a evocat un Zaharia care a murit ca martir, ci la cel din 2 Cronici 24:22 (probabil că Domnul a menționat prima și ultima carte a Canonului ebraic, respectiv pe Abel în Geneza și pe acest Zaharia în Cronici).

Capitolele 9-14 se deosebesc foarte mult de primele 8 capitole. Stilul, contextul, natura profețiilor, mesajul: totul s-a schimbat. În plus, numele lui Zaharia nu mai apare nici o dată acolo. De aceea, toți autorii critici atribuie aceste capitole unui Deutero-Zaharia, care ar fi trăit prin sec. IV î.Hr. Cât de despre autorii evanghelici, aceștia nu văd nici o dificultate în atribuirea acestor capitole tot lui Zaharia: diferențele de subiecte și de vârstă sunt suficiente pentru a explica deosebirile între cele două părți ale cărții. Stilul poetic din cap. 9-14 diferă de proza cap. 1-8, dar aceasta nu justifică nevoia unui alt autor.

Această carte are caracteristicile unei apocalipse. Viziunile seamănă cu cele ale cărților Daniel, Ezechiel și Apocalipsa. Daniel și Ezechiel s-au născut în Israel dar și-au scris cărțile în afara țării. Zaharia s-a născut în afara țării, în Babilon, dar a scris în țară. Este interesant faptul că Daniel, Ezechiel și Ioan erau în afară țării lor, Israel, când și-au scris cărțile profetice.

Numai Zaharia era în țară când și-a scris viziunile apocaliptice. În întunericul

deznădejdiei care se pogorâse peste rămășița lui Israel, el a văzut gloria viitoare în viziunea speranței. El are mai multe profeții mesianice decât orice alt profet din seria profeților mici.

Primele șase capitole relatează opt viziuni pe care Zaharia le-ar fi avut într-o singură noapte. Din aceste viziuni el a căpătat siguranța că, în pofida tuturor aparențelor, timpurile mesianice se apropiau. Ultimele capitole ale cărții descriu diferitele aspecte ale timpurilor mesianice. Cele două secțiuni ale cărții au influențat puternic literatura apocaliptică.

Așa cum vă spuneam, Zaharia a fost contemporanul lui Hagai, dar cartea sa este într-un contrast puternic cu cea a lui Hagai. Cei doi s-au cunoscut și au profețit pentru același popor, în aceeași perioadă de timp. Și totuși, profețiilor lor sunt foarte diferite, de parcă nu s-ar referi la același popor și de parcă n-ar fi fost spuse în aceeași perioadă.

Hagai era lângă temelia templului și făcea măsurători. El era un om cu picioarele pe pământ. Zaharia era un vizionar, un om cu capul în nori. Hagai este omul practic, iar Zaharia era vizionarul. Ambii vorbesc însă pentru același popor, din partea aceluiași Dumnezeu. În aceeași măsură, ei vorbesc și pentru noi, astăzi.

Trebuie să recunoaștem că este nevoie în prezent de ambele tipuri de oameni. Omul practic și vizionarul fac pereche foarte bună. Avem nevoie de omul pragmatic care să vină cu accentele practice pentru că este un pericol să rămânem la nivelul viselor. Prea adesea, visătorii nu sunt oameni practici. Pe de altă parte, multor oameni pragmatici le lipsește viziunea. Vedeți dar de ce omul practic și vizionarul fac o pereche foarte bună și foarte eficientă.

Dar să trecem la textul propriu-zis al cărții și vom vedea că primele șase capitole din cartea Zaharia sunt mesianice și în același timp ne vorbesc și despre Împărăția pe care Domnului Isus o va stabili!

În această secțiune sunt consemnate cele zece viziuni pe care Zaharia le-a primit într-o singură noapte. O noapte plină, am putea spune!

Primul vers ne spune cine este purtătorul acestui mesaj profetic:

„În luna a opta, în anul al doilea al lui Darius, Cuvântul Domnului a vorbit proorocului Zaharia, fiul lui Berechias, fiul lui Ido,

Zah. 1:1

“În luna a opta, în anul al doilea al lui Darius” poziționează această carte profetică în timpul domniei unui rege neevreu pentru că aceasta este perioada întoarcerii rămășiței lui Israel după șaptezeci de ani de exil în Babilon. La data aceea nu era nici un rege în Israel sau în Iuda.

Descendenții lui David nu mai domneau și vremea neamurilor la conducerea lui

Israel era în plină desfășurare. Cel de-al doilea an al lui Darius este același an în care a profețit și Hagai. Hagai și Zaharia au profețit pentru același popor, în aceeași perioadă de timp. Hagai a început în cea de-a șasea lună a acelui an, iar Zaharia cu două luni mai târziu. Este vorba de anul 520 î.Hr. Hagai a primit profeția în septembrie, octombrie și decembrie, iar Zaharia în noiembrie.

“Cuvântul Domnului a venit la prorocul Zaharia” – este expresia pe care a folosit-o și Hagai. Cu alte cuvinte, Zaharia vorbește cu aceeași autoritate cu care a vorbit și Hagai. Expresia apare de paisprezece ori în carte. Pentru că toată cartea are paisprezece capitole, înseamnă că apare o dată pe capitol (în medie). Iată, așadar, încă o carte în care este pus un accent foarte mare pe *Cuvântul Domnului*.

O dată cu cel de-al doilea verset începe mesajul de avertizare pe care Dumnezeu i l-a încredințat lui Zaharia. Vorbind prin autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, Zaharia îi avertizează pe evreii din rămășița întoarsă din Babilon să nu calce pe urmele strămoșilor lor de dinainte de captivitate.

„Domnul S-a mâniat foarte tare pe părinții voștri.”

Zah. 1:2

Zaharia le spune că motivul pentru care fuseseră luați în captivitate a fost acela că Dumnezeu Se mâniase foarte tare pe părinții lor. Ei păcătuiseră împotriva lui Dumnezeu și el îi avertizează acum să nu facă aceleași greșeli.

Spune-le dar: Așa vorbește Domnul oștirilor: ...Întoarceți-vă la Mine, zice Domnul oștirilor: și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor....

Zah. 1:3

“Așa vorbește Domnul oștirilor...” – pentru mulți acest nume a devenit un clișeu, o formulă pe care o repetă dar care este dezgolită de semnificație tocmai prin această repetare mecanică. Ce înseamnă cu adevărat numele de “Domnul oștirilor”? În această carte apare de 52 de ori, așa că trebuie să aibă o semnificație importantă. Cuvântul “oștiri” este în ebraică *tsaba* (tradus și Savaot), și înseamnă slujire, putere sau chiar război. Felul în care este folosit aici implică “resursele nelimitate care sunt disponibile, la porunca Sa, pentru binele poporului Său”, conform definiției unui exeget al Bibliei. În Noul Testament se spune despre Dumnezeu că este bogat în îndurare și că El are toată puterea. De ce anume aveți nevoie astăzi, dragi prieteni? De puțină îndurare? Dumnezeu are îndurare din belșug. Dumnezeu este bogat în îndurare și vă poate arăta îndurare, dacă de asta aveți nevoie. De fapt, toți avem nevoie de îndurarea lui Dumnezeu! El este Domnul oștirilor – acest titlul apare de trei ori în acest verset și din nou în versetele 4 și 6 ale acestui capitol.

De fapt, aș vrea să mai spun câteva lucruri despre acest nume al Domnului -

Iehova Savaot, Domnul oștirilor (1 Sam. 1:3). Savaot înseamnă simplu, oștire, însă cu menționarea specială: la război și la slujbă. Iehova este Domnul (războinic) oștirilor. Acesta este numele Domnului manifestat în putere. “Domnul oștirilor, El este împăratul slavei” (Ps. 24:10). Ca atare, în Vechiul Testament, acest nume a fost descoperit în timpul de nevoie al lui Israel. Nu este deloc întâlnit în Pentateuh sau în mod direct în Iosua sau în Judecători și apare rar în Psalmi. Însă Ieremia, prorocul judecății care urma să vină peste popor, folosește acest nume de 80 de ori; Hagai îl întrebuințează de 14 ori, iar în Maleahi apare de aproape 25 de ori. Acesta este numele distinctiv al lui Dumnezeu pentru ajutorarea lui Israel și de mângâiere în timpul diviziunii și căderii lui (1 Împ. 18:15; 19:14; Isa. 1:9; 8:11-14; Iacov 5:4).

“Întoarceți-vă la Mine, zice Domnul oștirilor, și Eu Mă voi întoarce la voi” – observați cum Își manifestă Dumnezeu îndurarea față de poporul Său.

“Nu fiți ca părinții voștri, căroră le vorbeau proorocii de mai înainte, zicând: ...Așa vorbește Domnul oștirilor: ...Întoarceți-vă de la căile voastre cele rele, de la faptele voastre cele rele!... Dar n-au ascultat și n-au lut aminte la Mine, zice Domnul.”

(Zah. 1:4)

Aici avem un avertisment foarte practic și clar. El spune: “Părinții voștri nu au dat nici o atenție profeților pe care i-am trimis Eu la ei. L-am trimis pe Osea, l-am trimis pe Ioel, l-am trimis pe Amos. l-am trimis pe Isaia și Ieremia la părinții voștri dar ei nu au vrut să asculte mesajul lor. Nu au vrut să ia aminte la ce le spuneau profeții trimiși de Mine. Acesta este motivul pentru care au ajuns în exil, în robie.”

În continuare Dumnezeu pune o întrebare:

„Unde sunt acum părinții voștri? Și puteau proorocii să trăiască veșnic?”

Zaharia 1:5

Nu mai răsună glasurile profeților dinainte. S-au dus și Ieremia, și Isaia, și Osea, și Ioel, și Amos. Au murit și glasurile lor nu se mai aud. “Unde sunt acum părinții voștri?” Sunt îngropați undeva, în Babilon. Nu acesta este locul cel mai bun pentru un israelit care dorește să fie îngropat în țara sa. Înainte de moartea sa în Egipt, Iacov i-a cerut lui Iosif să-i promită prin jurământ că nu-l va îngropa în Egipt. “Să mă îngropați împreună cu părinții mei, în peștera care este în terenul hetitului Efron, în peștera din terenul Macpela, care este față în față cu Mamre, în țara Canaan. Acesta este terenul pe care Avraam l-a cumpărat de la hetitul Efron ca loc de înmormântare.” Și Iosif așa a făcut. Speranța patriarhilor și a tuturor israeliților evlavioși era să fie în țara lor la vremea învierii morților.

Cine a fost la Ierusalim știe că, înainte de a ajunge la poarta de est, în Valea Chedron și de-a lungul Muntelui Măslinilor se află morminte ale israeliților. Arabii au

devastat multe dintre ele, dar sunt refăcute de evrei (*sau erau, când scria el chestia asta*). Evreii vor să fie înmormântați acolo pentru că ei se așteaptă ca Mesia să vină pe pământ în locul acela. Eu cred că ei vor fi înviați din morți când Hristos se va întoarce pe pământ pentru a-Și întemeia Împărăția. Îngăduiți-mi să vă amintesc că domnul Isus nu va veni pe pământ atunci când va avea loc răpirea Bisericii. El îi va chema pe cei ce sunt ai Săi de pe pământ și noi ne vom întâlni cu El în văzduh. Răpirea nu coincide cu momentul în care Domnul Isus Hristos Își va întemeia Împărăția pe pământ. Mai întâi, lumea va trece prin perioada necazului cel mare, abia apoi Domnul Isus Hristos va veni să domnească pe pământ. Vedeți, așadar, că nu are nici un sens să fie înviați sfinții Vechiului Testament (evrei și neevrei) înainte de necazul cel mare, pentru că ar trebui să aștepte să treacă această perioadă pentru a intra în Împărăție.

Prin urmare, întrebarea lui Dumnezeu către Zaharia este foarte pertinentă: “Unde sunt acum părinții voștri?” Sunt înmormântați în Babilon, un loc nepotrivit, când speranța voastră este în țara lui Israel.

Totuși cuvintele Mele și poruncile pe care le dădusem slujitorilor Mei proorocii, ca să le vestească, n-au atins ele pe părinții voștri? Și atunci ei s-au întors, și au zis: „Domnul oștirilor ne-a făcut cum hotărâse să ne facă, după căile și faptele noastre!”

Zaharia 1:6

“N-au atins ele pe părinții voștri?” înseamnă “nu i-au ajuns din urmă pe părinții voștri”. Judecata pentru păcatele lor i-a ajuns din urmă.

“Și atunci ei s-au întors și au zis: ‘Domnul oștirilor ne-a făcut cum hotărâse să ne facă, după căile și faptele noastre.’” Au fost nevoiți să recunoască faptul că judecata care se abătuse asupra lor era dreaptă și sfântă pentru că Dumnezeu îi avertizase, dar ei nu ascultaseră de El.

Aici se încheie secțiunea practică. Nu vreau să spun că următoarea secțiune este teoretică, ci doar că în continuare avem de-a face cu viziunile primite de profetul Zaharia.

Deși sunt mulți exegeți și comentatori ai Bibliei care spun că sunt doar opt viziuni în acest fragment, noi vom face o altă împărțire, așa cum veți vedea în câteva momente și cred că vom găsi mai multe.

Prima viziune este cea a cailor și a călăreților de sub arborii de mirt.

În a douăzeci și patra zi a lunii a unsprezecea, care este luna Șebat, în anul al doilea al lui Darius, Cuvântul Domnului a vorbit proorocului Zaharia, fiul lui Berechias, fiul lui Ido, astfel:

Zaharia 1:7

Lunile anului evreiesc nu încep cu ianuarie, astfel că luna a unsprezecea este echivalentul lunii februarie – 24 februarie 520 î.Hr. Vom vedea imediat semnificația acestei

date.

Să vedem mai întâi care este contextul acestor lucruri. Cu cinci luni înainte de viziunea aceasta, Domnul îi apăruse lui Hagai și-i dăduse un mesaj prin care provoca rămășița lui Israel la reluarea construcției templului. Lucrarea de reconstrucție a templului a început. Apoi, cu două luni înainte de viziunea lui Zaharia, profetul Hagai le transmisese preoților un mesaj foarte dur din cauză că ei erau necurați, dar se așteptau ca Dumnezeu să-i binecuvânteze. De asemenea, mesajul său fusese spus și la adresa poporului care întârzia cu lucrările și ezita să meargă mai departe cu această reconstrucție a templului. Tot atunci Hagai le-a vorbit și despre nimicirea “puterii împărățiilor popoarelor” înainte ca Dumnezeu să-Și întemeieze Împărăția pe pământ. El le-a mai spus și că Mesia va fi cel care va veni să domnească peste întreaga lume și că El descinde din Zorobabel, care era conducătorul civil al Ierusalimului la data aceea, el însuși un descendent din spița împărătească a lui David.

În această vreme, când templul era în curs de reconstrucție, a primit Zaharia cele zece viziuni.

O să revenim asupra acestora în întâlnirea noastră viitoare, dar până atunci, dragi prieteni vă invit să citiți aceasta carte în întregimea ei pentru a ne putea forma o imagine cât mai bună a conținutului ei!